

Sygn. akt VII Ua 92/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Monika Roslan – Karasińska (spr.)

Sędziowie SO Agnieszka Stachurska

SO Dorota Michalska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 kwietnia 2021 r. w Warszawie

sprawy W. M.

przeciwko (...) Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji wniesionej przez odwołującego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 września 2019 r. sygn. akt VI U 36/19

oddala apelację.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Monika Roslan – Karasińska SSO Dorota Michalska

Sygn. akt VII Ua 92/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 września 2019 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, oddalił odwołanie W. M. od orzeczenia (...) Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 18 października 2018 r., nr (...).

Sąd I instancji ustalił, że W. M. ma wykształcenie technika ogrodnictwa i technologii żywności. Nie może utrzymać żadnej pracy, ponieważ po 2-3 dniach jest zwalniany z powodu problemów z jelitami i częstych wizyt w toalecie. W 2003 r. przeżył operację hemikolektomii jelita grubego z powodu podejrzenia nowotworu. Był hospitalizowany od dnia 19 kwietnia 2003 r. do dnia 28 kwietnia 2003 r. na oddziale chirurgicznym. Rozpoznano u niego perforację guza okrężnicy z zapaleniem otrzewnej ropnym. Po operacji brzucha doszło u niego do nasilenia bólów kolan i wszystkich kości. Bolały go łokcie, kolana i nadgarstki. To z kolei uniemożliwiało mu pracę. W dniu 18 lutego 2003 r. u odwołującego przeprowadzono badania MR stawu kolanowego prawego. Z przeprowadzonych wówczas badań wynikało, że więzadła krzyżowe i poboczne są prawidłowe. Wystąpiły natomiast zmiany zwyrodnieniowe łąkotki przyśrodkowej, zaś łąkotka boczna była prawidłowa. Stwierdzono chondromalację II stopnia. Wystąpiła zwiększona ilość płynu w zachyłku nadrzępkowym oraz stwierdzono niewielką torbiel w dole podkolanowym i drobne osteofity krawędzi powierzchni stawowej oraz torbiele maziówki.

Od 2004 r. W. M. skarży się na nawracające dolegliwości bólowe stawów kolanowych. Mimo tego nie stwierdzono u niego jakiegokolwiek dysfunkcji narządu ruchu, tym bardziej w stopniu który powodowałby ograniczenie możliwości wykonywania pracy, zarobkowania. Ruchy kręgosłupa są wykonywane zupełnie swobodnie, w prawidłowym zakresie, bez jakichkolwiek obiektywnych objawów zespołu bólowego. W zakresie kończyn nie występuje jakakolwiek dysfunkcja, mimo zgłaszanych dolegliwości. Ruchy w stawach i siła mięśniowa są prawidłowe. Nie występują objawy stanu zapalnego stawów. Chwytność i wydolność chodu jest prawidłowa. Zmiany opisane w badaniu MRI w 2013 r. mają niewielki stopień nasilenia. Od 2004 r. odwołujący uskarżał się także na dolegliwości jelitowe. Jednak w wykonywanych kontrolnych badaniach diagnostycznych przewodu pokarmowego, radiogram uwidocznił prawidłowe przesuwanie się środka cieniującego przez przełyk, a także żołądek i dwunastnicę do pierwszych pętli jelita cienkiego. Przełyk, żołądek i opuszkę dwunastnicy oceniono jako prawidłowe, bez uchyłków w obrębie górnego odcinka przewodu pokarmowego. Badanie USG jamy brzusznej z lipca 2011 r. wykazało 5 mm polip w obrębie pęcherzyka żółciowego, bez innych odchyleń w obrębie narządów jamy brzusznej. Pomimo uskarżania się na dolegliwości jelitowe i gastrologiczne, odwołujący nie podejmował żadnego leczenia farmakologicznego. Nie chodził do lekarzy. Od lat działania odwołującego polegają wyłącznie na prowadzeniu zdrowego trybu życia, zdrowym odżywianiu się. Odwołujący jest przekonany, że lekarze nie są w stanie mu pomóc, nie pomogli mu bowiem w 2004 r. i 2007 r. Nie jest w posiadaniu żadnej aktualnej dokumentacji medycznej, ani wyników badań diagnostycznych.

Z przyczyn ortopedycznych oraz internistycznych W. M. nie kwalifikuje się do żadnego stopnia niepełnosprawności. Istnieją dla niego wskazania do zatrudnienia na otwartym rynku pracy. Nie dotyczą go wskazania dotyczące szkolenia w tym specjalistycznego, zatrudnienia w zakładzie aktywizacji zawodowej, uczestniczenia w terapii zajęciowej. Nie ma konieczności korzystania przez niego z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji. Nie ma również konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Odwołujący nie spełnia przesłanek określonych w prawie o ruchu drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach rozpoznawanej sprawy, a w szczególności akt (...). Zdaniem Sądu I instancji wyżej przytoczone dowody, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzy spójny stan faktyczny.

Dodatkowo Sąd Rejonowy oparł ustalenia stanu faktycznego na opiniach biegłych sądowych z zakresu ortopedii oraz specjalisty chorób wewnętrznych. Sąd I instancji podzielił wnioski biegłych. W ocenie Sądu Rejonowego opinie biegłych są wnikliwie, rzetelne, a nadto zostały wydane po przeprowadzeniu badania odwołującego oraz po wszechstronnej analizie zgromadzonej dokumentacji. Odwołujący zgłaszał zarzuty do opinii biegłego ortopedy, a także biegłego specjalisty chorób wewnętrznych, podając że jego zdaniem biegli nie posiadają kwalifikacji do formułowania twierdzeń odnośnie jego stanu zdrowia. Jego zdaniem w przedmiotowej sprawie opinii nie powinien sporządzać lekarz medycyny pracy. W oparciu o powyższe zarzuty odwołujący sformułował wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego inspektora pracy. Sąd Rejonowy oddalił jednak w/w wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego inspektora pracy, jako niecelowy. Wskazał, że nie jest to bowiem specjalista, którego opinia mogłaby być pomocna w ustaleniu, czy odwołujący jest osobą niepełnosprawną. W sprawie ubezpieczeniowej opinia może zostać wydana wyłącznie przez lekarza medycy. Nadto Sąd Rejonowy podkreślił, że wskazana przez odwołującego argumentacja, zawarta w zarzutach do wydanych w sprawie opinii biegłych oraz przedstawiona na rozprawie w dniu 25 września 2019 r. nie zasługuje na aprobatę, gdyż stanowi jedynie polemikę z ustaleniami biegłych, nie przedstawiając większej wartości merytorycznej. Wydane w sprawie opinie, ze względu na specjalizację biegłych udzielają w sposób jednoznaczny i pełny odpowiedzi na pytania zawarte w tezie dowodowej.

Jednocześnie Sąd Rejonowy podniósł, że po wysłuchaniu wniosków odwołującego, poinformował go o zamiarze dopuszczenia dowodu z opinii biegłego gastrologa. Jednakże nie spotkało się to z aprobatą odwołującego. Odwołujący podniósł, że dopuszczenie takiego dowodu będzie niecelowe, bowiem aby gastrolog mógł wypowiedzieć się o stanie jego zdrowia konieczne byłoby przeprowadzenia badania kolonoskopii, a na takie badanie odwołujący nie wyraził zgody. Odwołujący jest bowiem przeciwny wszelkim badaniom inwazyjnym. Sąd I instancji stwierdził więc, że nie może bezkrytycznie przyjmować wszelkich podnoszonych przez odwołującego okoliczności niepopartych lub

nieuprawdopodobnionych w żaden sposób. Nie jest możliwe wydanie wyroku w oparciu wyłącznie o twierdzenia odwołującego. Wobec stanowczego sprzeciwu odwołującego, co do dopuszczania dowodu z opinii biegłego sądowego gastrologa, Sąd Rejonowy zamknął rozprawę i wydał wyrok dysponując określonym materiałem dowodowym, opierając swoje ustalenia wyłącznie o opinie wydane przez biegłego ortopeda oraz specjalistę chorób wewnętrznych, których fachowość i specjalistyczna wiedza medyczna nie budziły wątpliwości Sądu. Sąd Rejonowy zważył także, że brak jest podstaw do kwestionowania dokonanej przez biegłych sądowych oceny. Opinie biegłych były w ocenie Sądu przekonujące, zostały sporządzone zgodnie z zasadami wiedzy fachowej i doświadczenia zawodowego, nie stwierdzono w nich niedokładności czy innych wad w zakresie poprawności metodologicznej. Argumenty i wnioski sformułowane były w sposób profesjonalny, logiczny i zrozumiały. Sąd Rejonowy pominął też dowód z załączonych przez odwołującego artykułów z gazet oraz z wydruków publikacji, jako niecelowy.

Sąd Rejonowy zważył, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. W pierwszej kolejności Sąd I instancji zajął się kwestią ustalenia stopnia niepełnosprawności, co jest przedmiotem niniejszego postępowania. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2021 r., poz. 573) ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą: 1) znaczny, 2) umiarkowany i 3) lekki. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ww. ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Art. 4 ust. 2 stanowi natomiast, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Natomiast z art. 4 ust. 3 wynika, że do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do określonej zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

W toku postępowania Sąd Rejonowy ustalił, że odwołujący nie spełnia przesłanek do zaliczenia do żadnego stopnia niepełnosprawności. Sąd I instancji oparł się w tej materii na opiniach biegłych z zakresu ortopedii i chorób wewnętrznych. Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych, Sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Biegli mają wiedzę specjalistyczną, pozwalającą im ocenić stan zdrowia odwołującego pod kątem ustawowych przesłanek zaliczenia do stopnia niepełnosprawności. Przy ocenie opinii wydanych w rozpatrywanej sprawie, Sąd I instancji miał na względzie, że opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania, a także stopień stanowczości wyrażonych wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Sąd nie jest związany opinią biegłego sądowego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowym w ramach swobodnej oceny dowodów. Na tej podstawie, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia (...), co skutkowało oddaleniem odwołania i orzeczeniem jak w sentencji na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W dniu 17 października 2019 r. **W. M.** wniósł apelację, zaskarżając w/w wyrok Sądu I instancji w całości, zarzucając mu:

- dokonanie błędnych ustaleń faktycznych w sprawie poprzez naruszenie przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych;

- oparcie ustaleń faktycznych na opiniach wydanych przez biegłych sądowych z zakresu ortopedii oraz specjalisty chorób wewnętrznych oraz pominięcie zarzutów zgłoszonych do tych opinii i brak przeprowadzenia dowodu z opinii uzupełniających;

- pominięcie opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy sporządzonej na zlecenie Urzędu Pracy w 2019 r., który ocenił stan jego zdrowia pod kątem możliwości wykonywania pracy w odróżnieniu od biegłych opiniujących w niniejszej sprawie;

- pominięcie załączonych do akt sprawy artykułów i publikacji zawierających istotne dla rozstrzygnięcia sprawy informacje na temat kwestii medycznych, odnoszących się do schorzeń i dolegliwości, na które cierpi odwołujący.

W oparciu o powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz uwzględnienie odwołania i wydanie mu orzeczenia o stopniu niepełnosprawności (apelacja k. 88-91 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja odwołującego nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżony wyrok jest trafny i odpowiada prawu.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Sąd Okręgowy podziela dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku. Nie zachodzi zatem potrzeba ich szczegółowego powtarzania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r. II UKN 61/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 521/98). Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 15 maja 2007 r. w sprawie V CSK 37/07, surowsze wymagania odnośnie oceny zgromadzonego materiału i czynienia ustaleń na potrzeby wydania orzeczenia ciąży na Sądzie Odwoławczym wówczas, gdy odmiennie ustala on stan faktyczny w sprawie niż to uczynił Sąd I instancji. Inaczej jest natomiast wtedy, gdy orzeczenie wydane na skutek apelacji zmierza do jej oddalenia, a tym samym utrzymuje w mocy ustalenia poczynione przez Sąd I instancji. W takim bowiem przypadku, jakkolwiek wyrok Sądu Odwoławczego powinien opierać się na jego własnych i samoistnych ustaleniach, za wystarczające można uznać natomiast stwierdzenie, że przyjmuje on ustalenia faktyczne i prawne Sądu I instancji, jako własne.

W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzone przez Sąd I instancji postępowanie dowodowe należało uznać za wyczerpujące, a dopuszczone w jego ramach dowody za stanowiące miarodajne źródło dla ustalenia faktów mających dla sprawy istotne znaczenie, których zakres wyznacza treść przepisu art 4 ust. 2 ustawy z 27 sierpnia 1997 r. r rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2021 r. poz. 573).

Przedmiotem postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym była kontrola orzeczenia (...) Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności, który nie zaliczył odwołującego W. M. do żadnego stopnia niepełnosprawności, w ramach której Sąd, biorąc pod uwagę treść odwołania, zobowiązany był poczynić ustalenia, co do stanu zdrowia skarżącego, a także stopnia naruszenia sprawności jej organizmu, spowodowanego występującymi u niego chorobami. Odwołujący nie zgadzał się z orzeczeniem (...) Zespołu ds. Niepełnosprawności w W. z dnia 18 października 2018 r., w którym nie został zaliczony do żadnego stopnia niepełnosprawności. Przedmiotem sporu w sprawie było zatem ustalenie, czy odwołującego można uznać za osobę niepełnosprawną w jakimkolwiek stopniu. Ocena w tym zakresie wymagała wiadomości specjalnych i w związku z tym zgodnie z art 278 k.p.c. Sąd Rejonowy obowiązany był dopuścić dowód z opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu schorzeń występujących u W. M.. Sąd Rejonowy dopuścił dowód z takich opinii, a oceniając je stwierdził, że stanowisko wyrażone przez biegłych jest przekonujące, w pełni uzasadnione i znajduje potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji medycznej.

W apelacji W. M. podniósł, choć bez wskazania konkretnej podstawy prawnej, zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. wskazując że Sąd I instancji dokonał dowolnej oceny materiału dowodowego polegającej na oparciu rozstrzygnięcia w sprawie na niezpełnych i nie rozstrzygających wątpliwości, opiniach biegłych sądowych z zakresu ortopedii i z zakresu chorób wewnętrznych. Ponadto zarzucił Sądowi I instancji naruszenie 286 k.p.c. poprzez nie przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniających mimo tego, że zarówno zgłaszając zarzuty do opinii w toku postępowania przed

Sądem I instancji, a także w apelacji nie zawarł żadnych argumentów, które mogłyby wzruszyć prawidłowość opinii biegłych sądowych, a zarazem w konsekwencji prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Odwołujący podjął jedynie polemikę z treścią tych opinii, na których Sąd oparł swe orzeczenie. W tym miejscu podnieść jednak należy, że to, iż opinia biegłych nie jest korzystna dla odwołującego, nie jest podstawą do negocjowania ustaleń i wniosków wynikających z wydanej opinii. Sąd nie ma obowiązku prowadzenia tak długo postępowania dowodowego, aż strona uzyska korzystną dla siebie opinię. Sąd jest obowiązany powołać kolejnego biegłego tylko wówczas, gdy opinia budzi istotne i nie dające się usunąć wątpliwości, a w ocenie Sądu Okręgowego sytuacja taka nie miała miejsca w rozpoznawanej sprawie. Biegli sądowi jednoznacznie określili, że występujące u odwołującego schorzenia ortopedyczne i internistyczne nie pozwalają na zaliczenie go do jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności. Biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii M. G. wyraźnie podkreślił, że w zakresie kończyn nie występuje jakakolwiek dysfunkcja, mimo zgłaszanych dolegliwości. Ruchy w stawach i siła mięśniowa są prawidłowe. Nie występują również objawy stanu zapalnego stawów. Chwytność i wydolność chodu jest prawidłowa. Zmiany opisane w badaniu MRI w 2013 r. mają niewielki stopień nasilenia. Biegły sądowy specjalista chorób wewnętrznych dr n. med. J. K. wskazał natomiast, że odwołujący z przyczyn internistycznych nie jest niepełnosprawny w jakimkolwiek stopniu. W jego przypadku istnieją wskazania do zatrudnienia na otwartym rynku pracy. Nie ma również konieczności korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji. Z pewnością nie ma także konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Ponadto odwołujący nie spełnia też przesłanek określonych w Prawie o ruchu drogowym. Biegli jednoznacznie określili, że występujące u odwołującego schorzenia w żadnym stopniu nie dają podstawy do ustalenia jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności.

Zgodnie z treścią art 278 §1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości specjalne. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczające poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego. W niniejszej sprawie Lekarz Orzecznik w toku postępowania przed (...) Zespołem do Spraw Orzekania Niepełnosprawności w W., Lekarz Orzecznik w toku postępowania przed (...) Zespołem do spraw Orzekania o Niepełnosprawności oraz biegli sądowi z zakresu ortopedii i traumatologii i z zakresu chorób wewnętrznych, po zbadaniu odwołującego, nie stwierdzili naruszenia sprawności organizmu w sposób mogący uznać odwołującego za osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Ponadto odwołujący nie przedstawił żadnej dodatkowej dokumentacji, bądź nowych wyników badań, które mogłyby podważyć w/w stanowisko biegłych sądowych i na tej podstawie mógłby wnieść o wydanie opinii uzupełniających. Za taką dokumentację nie mogą być natomiast uznane artykuły z gazet bądź wydruki ze stron internetowych, gdyż nie stanowią one dowodów w rozumieniu art. 308 k.p.c. Skarżący podnosił także, że Sąd I instancji pominął opinię specjalisty z zakresu medycyny pracy sporządzoną na zlecenie Urzędu Pracy w 2019 r., który ocenił stan jego zdrowia pod kątem możliwości wykonywania pracy w odróżnieniu od biegłych opiniujących w niniejszej sprawie. Podkreślenia wymaga jednak, że w płaszczyźnie, w jakiej przedstawiona przez stronę prywatna opinia lekarska ma służyć podważeniu opinii biegłych, względnie obejmuje ocenę tego samego zagadnienia wymagającego wiadomości specjalnych, należy ją traktować jako uzupełnienie i rozwinięcie argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2008 r., IV CSK 168/08, z dnia 2 lutego 2011 r., II CSK 323/10 i z dnia 2 lutego 2017 r., I CSK 778/15). Treść opinii prywatnej stanowi zatem element przytoczeń faktycznych i prawnych strony, która się na nią powołuje. Opinia przedkładana przez stronę nie może natomiast zastąpić opinii biegłego sądowego ani stanowić wyłącznej podstawy do podzielenia stanowiska strony przedstawiającej taką opinię wbrew opinii biegłego powołanego przez Sąd (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2018 r., III CSK 364/16 i z dnia 22 marca 2018 r., II CSK 22/18).

Wbrew twierdzeniom strony odwołującej wydanie opinii przez biegłych sądowych w niniejszej sprawie poprzedzone było analizą całości dostępnej dokumentacji medycznej oraz badaniem odwołującego. W tej sytuacji brak jest podstaw do kwestionowania miarodajności opinii biegłych. Sąd Okręgowy wskazuje, że w postępowaniu Sąd nie jest

zobowiązany do poszukiwania opinii, która w rezultacie będzie korzystna dla strony, o ile dotychczas zgromadzone dowody w sposób wyczerpujący odpowiadają na postawione pytania. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy, jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Opinie biegłych dostarczyły Sądowi I instancji wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości. Sąd nie może - wbrew opinii biegłych - oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2007 r. III UK 130/06). Podnieść trzeba, że biegli są osobami posiadającymi wysokie kwalifikacje zawodowe, o specjalnościach odpowiadających schorzeniom zgłaszanym przez odwołującego. Ponadto nie są związani z żadną ze stron, a co za tym idzie nie są zainteresowani rozstrzygnięciem sprawy na korzyść którejkolwiek z nich. Zatem ich opinie dodatkowo są obiektywne. Skarżący nie podważył trafności powyższych opinii. Nie wskazał żadnych merytorycznych przesłanek, które mogłyby zdyskwalifikować zawarte w nich konkluzje. Podnieść też trzeba, że był on zobowiązany do przedłożenia całości dokumentacji lekarskiej pod rygorem pominięcia dowodu, czego jednak nie uczynił wskazując, że jest przeciwny wykonywaniu jakichkolwiek diagnostycznych badań lekarskich.

Podkreślenia wymaga również, że orzeczenie o stopniu niepełnosprawności nie jest równoznaczne z istnieniem niezdolności do pracy, bowiem inne są kryteria oceny niezdolności do pracy, a inne niepełnosprawności. Przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych dotyczą wyłącznie osób niepełnosprawnych, czyli osób, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności. Wydawane przez powołane w tym celu zespoły orzekające o niepełnosprawności orzeczenia ustalające stopień niepełnosprawności stanowią podstawę do korzystania z uprawnień określonych przepisami wyłącznie tej ustawy. W związku z tym w niniejszej sprawie niecelowe byłoby przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego - inspektora pracy. Wszyscy biegli sądowi, którzy sporządzali opinie w przedmiotowej sprawie uznali, że odwołujący nie spełnia przesłanek do uznania go za osobę niepełnosprawną w jakimkolwiek stopniu. Sąd Rejonowy prawidłowo uznał opinie biegłych sądowych za wiarygodne, wskazując w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyny przyjęcia ich wiarygodności. Sąd Okręgowy w pełni podziela tę opinię. Opinia biegłych sądowych została sporządzona przez specjalistów od schorzeń odwołującego, po zbadaniu i po zapoznaniu się z jego dokumentacją medyczną. Opinie biegłych sądowych są logiczne, wyczerpujące i należyście uzasadnione. Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego zaskarżony wyrok oparty został na niewadliwych ustaleniach faktycznych i w pełni odpowiada prawu.

W związku z tym Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, o czym orzekł w sentencji wyroku.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Monika Roslan-Karasińska SSO Dorota Michalska